

Владислава **ТРИУС** – молода письменниця.
Народилася 31 березня 2000 року в місті Ромнах Сумської області. Учениця 10-го класу Роменської ЗОШ № 1. Закінчила місцеву музичну школу по класу фортепіано. Пише вірші, прозу, мріє про власні книги. Основні захоплення – читання і музикування.

* * *

Там, за вікнами, хурделиця
Між домами м'яко стелиться,
І всі вулиці заметені
Ще й бурульками обплетені.

Онде стежечка протоптана,
Сніговіями обмотана,
Заховалась, мов за спини,
За рясні кущі калини.

Гомонить собі з домівками
Вітрець, що разом з дітками
Тішиться: «Яка ж хурделиця
Сипле-стелиться!»

09.01.2016

ТИ ЗНАЄШ?

Ти знаєш, як це – чекати?
Ти знаєш, що це – кохати?
Ти знаєш, як це – дізнатись,
Що можеш вільно літати?

Ти знаєш, як це – вивчати
Всі контури посмішки й губ?
Ти знаєш, як це – вчувати
Крізь гомін лиш серця стук?

Ти знаєш, що це – тонути
У пахошах трав і зірок?
Ти знаєш, як це – відчути
На обличчі вітру танок?

Ти знаєш, як це – шукати
В безберегій темряві рук,
За них відчайдушно хапатись,
Бо наснагу дають на рух?

Ти знаєш, як це – упасти,
Діставшись вершини гори,
Та потім знову підняти
І далі – в простори – йти?

Ти знаєш, як це – купатись
В бездонній тиші німій?
Ти знаєш, як це – губитись
В юрбі, де ти просто не свій?

Ти знаєш, як це – знайти
Щось з того, що довго шукав?
А може, – як важко згубити
Усе, що колись ти мав?!

Ти знаєш, як бути розбитим?
Ти знаєш, що значить блукати?
Сидіти горем убитим –
Не бачити-чути-знати?

Ти знаєш, що значить надія?
Ти знаєш, що значить життя?
Ти знаєш, що таке мрія?
Ти знаєш, який сенс буття?
16–18.02.2016

* * *

У побиту часом хагину
Крізь запнуте пилом
віконце
У звичайну собі днину
Пробивається промінь
сонця.

Він ковзає столом, де
раніше
При вечері збиралась
Родина,
І співала, і гомоніла,
І молилася, і раділа...

Він танок заводить нехитрий,
Що, бувало, колись на світанку
Дівча зачинало веселе,
Виглядаючи сонце на ганку.

Він сповзає на ліжку, де ніччю,
Перелякана вибухом мати,
Будила маленького сина,
Не знаючи, куди втікати.

Тут покинуті бродять історії,
Їх немає кому розказати...
Лиш на заході сонця промінь
Заглядає до хати....

25.04.2016

* * *

Нас у кімнаті – шестеро:
Я, чотири стіни та ніч.
Тиша нам за маестро,
А холод – за теплу піч.

Вони ловлять мене щоночі...
Поринаю у безвість і знов,
Зазираючи сну в очі,
Я не чую жодних розмов.

Ніч не може про щось розказати,
А стіна – не може зігріти...
Так хотіла тепла зазнати!
Так хотіла погомоніти!..

Мої грати тримає «маестро»,
Що із холодом став пліч-о-пліч,
Нас в кімнаті поки що шестеро:
Я, чотири стіни та ніч.

28.04.2016

* * *

Якби ж ти тільки знав, коханий,
Не володіючи собою,
Як важко дихати повітрям,
Але не дихати тобою...

04.07.2016